

Η επανάσταση του 1946 στην Ινδία: μια ιστορική ήττα!

του Λαλ Καν

Η αλήθεια, όπως λέγεται, είναι το πρώτο θύμα του πολέμου. Η κατάσταση των αρχουσών τάξεων της Ινδίας και του Πακιστάν είναι τόσο άξια περιφρόνησης που ούτε να πάνε στον πόλεμο μπορούν ούτε να διατηρήσουν μια κατάσταση πραγματικής ειρήνης μεταξύ τους. Οι εικονικοί πόλεμοι και οι φάρσες ειρήνης είναι αυτό που μπορούν να πετύχουν. Στη συνεχιζόμενη πολεμοκάπηλη ρητορική και την υστερία που υποδαυλίζεται από τις ελίτ της υποηπείρου, για άλλη μια φορά η αλήθεια και η λογική είναι τα πρώτα θύματα. Είναι τέτοια η οργανική φύση της μεταποικιακής μπουρζουαζίας της περιοχής που εκφράζεται με την υποκρισία, την ανειλικρίνεια και την εξαπάτηση που χαρακτηρίζουν την πολιτική, το ήθος, την ηθική και τον χαρακτήρα της. Αυτά τα ελεεινά χαρακτηριστικά πηγάζουν από την καταγωγή τους.

Η αποκαλούμενη ανεξαρτησία της Νοτιοανατολικής Ασιατικής υποηπείρου δεν κερδήθηκε μέσω ενός αγώνα από τους εθνικούς αστούς ηγέτες αλλά μέσω διαπραγματεύσεων και συμφωνιών με τους πανούργους γραφειοκράτες της βρετανικής εξουσίας (British Raj). Αυτή η «απελευθέρωση» ποτέ δεν μετασχημάτισε τις ζωές του λαού και δεν σήμαινε κοινωνική ευημερία αλλά το παλιό σάπιο σύστημα συνέχισε να καταπιέζει τις μάζες και το μόνο που άλλαξε ήταν κατ' επίφαση διαφορετικά σύμβολα και χρώματα της ελίτ και του κράτους. Η Ινδία και το Πακιστάν δημιουργήθηκαν τεχνητά, επέβαλαν κυρίαρχες ελίτ από τους Βρετανούς ιμπεριαλιστές, κι οδήγησαν στη διαιώνιση της κυριαρχίας της καπιταλιστικής καρικατούρας που δημιούργησε η αρχή του Raj. Αυτές οι νεόπλουτες ελίτ συνέχισαν να εφαρμόζουν το βρετανικό κόλπο του «διαίρει και βασίλευε» για να διαιωνίσουν την εκμεταλλευτική τους κυριαρχία και τη ιμπεριαλιστική λεηλασία ακόμα και μετά το τέλος της άμεσης αποικιοκρατίας. Έτσι εξηγούνται η πολεμοκαπηλεία και η εξάπλωση του θρησκευτικού

και εθνικιστικού σοβινισμού που βλέπουμε τις τελευταίες επτά δεκαετίες.

Ωστόσο οι Βρετανοί σε συνεργασία με τις ντόπιες υποτελείς ελίτ ήταν ικανοί να επιβάλουν αυτή την κατάσταση μόνο μετά την προδοσία και την ήττα ενός από τα πιο ένδοξα επεισόδια μαζικής εξέγερσης – την επανάσταση του 1946, που υποβαθμίζεται από τους «επίσημους ιστορικούς» σε «ανταρσία των ναυτών». Οι ίδιοι έχουν επίσης παραποιήσει επανειλημμένα τα πραγματικά γεγονότα και περιστατικά που οδήγησαν στην ανεξαρτησία. Σε διεθνές και περιφερειακό επίπεδο, αυτές οι αφηγήσεις διακήρυσσαν ότι την ανεξαρτησία κέρδισε το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο υπό την ηγεσία του Γκάντι, του Πατέλ και του Νεχρού και του Μουσουλμανικού Συνδέσμου με επικεφαλής τον Τζινάχ. Ενώ βέβαια απέκρυψαν τους αγώνες και τον ρόλο που έπαιξαν οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι αγρότες και ο ινδικός στρατός, το ναυτικό, η αεροπορία και οι αστυνομικοί στην προσπάθεια για ανεξαρτησία. Ο Μαρξ εξηγούσε ότι κατά τη διάρκεια και μετά τον πρώτο Ινδικό πόλεμο ανεξαρτησίας το 1857 οι Βρετανοί κατέκτησαν την Ινδία χρησιμοποιώντας ινδικά στρατεύματα. Ωστόσο, από το 1946 οι Βρετανοί δεν ήταν πλέον βέβαιοι ότι μπορούν να βασίζονται σε ινδούς στρατιώτες του βρετανικού στρατού για να διατηρήσουν την καταπιεστική τους εξουσία. Σημειώθηκε μια ηφαιστειακή εξέγερση που είχε σοκάρει ακόμη και τους πανούργους στρατηγούς των βρετανικών αρχών στην Ινδία.

Αυτή η εξέγερση στην οποία ηγήθηκαν οδήγησαν ναύτες κι οι εργάτες ανάγκασαν τους Βρετανούς να αποχωρήσουν πρόωρα από την υποήπειρο και το κίνημα απείχε ελάχιστα από την κατάργηση του κοινωνικοοικονομικού συστήματος που κρατούσε υποδουλωμένες τις καταπιεσμένες μάζες επί δεκαετίες. Η αποτυχία της εξέγερσης να το πετύχει αυτό είναι η αιτία της δυστυχίας, των στερήσεων, της τυραννίας, του φανατισμού και της αιματοχυσίας που έχουν καταστρέψει τις μάζες της υποηπείρου, φορτώνοντάς την με τα μεγαλύτερα ποσοστά φτώχειας στον πλανήτη από τότε. Η αδίστακτη αντεπανάσταση είχε ως επιστέγασμα την αιματηρή διχοτόμηση του 1947, τα τραύματα της οποίας εξακολουθούν να είναι ανοιχτά.

Πριν από εβδομήντα δύο χρόνια, στα τέλη του Φεβρουαρίου του 1946, ένας επαναστατικός σπινθήρας πυροδότησε μια ηρωική εξέγερση που σάρωσε τη νότια ασιατική υποήπειρο, όπου οι μάζες ξεσηκώθηκαν, αψηφώντας τη δύναμη των ιμπεριαλιστών και το καταπιεστικό αποικιακό κράτος. Το ξεφούσκωμα αυτού του επαναστατικού κύματος και η ήττα του μέσω της εξαπάτησης και του σαμποτάζ των τοπικών ηγετών οδήγησε στη φρίκη και το ολοκαύτωμα της διχοτόμησης. Η χάραξη της ινδικής υποηπείρου με θρησκευτικές γραμμές είχε ως αποτέλεσμα σφαγές με τη δολοφονία πάνω από 1,5 εκατομμύριου ψυχών και την υποχρεωτική μετανάστευση πάνω από είκοσι εκατομμυρίων. Ωστόσο, το λαμπρό επεισόδιο της εξέγερσης των ναυτών προσφέρει τεράστια διδάγματα και παραδείγματα του ρόλου, της τόλμης και του θάρρους που βρίσκονται ενσταλαγμένα στις καρδιές και τα μυαλά των απλών ανθρώπων σε τέτοιες ιστορικά εξαιρετικές επαναστατικές περιόδους.

Η εξέγερση των ναυτών τον Φλεβάρη του 1946 ξέσπασε εξαιτίας της συσσωρευμένης δυσαρέσκειας επί μεγάλο χρονικό διάστημα ανάμεσα στους ναύτες. Ο μισθός των Βρετανών ναυτικών ήταν 10 φορές μεγαλύτερος από τον μισθό των Ινδών ναυτικών. Το ίδιο ίσχυε και για τα επιδόματα και τα προνόμιά τους. Ωστόσο, η κύρια αιτία της εξέγερσης ήταν πολιτική. Η δίκη των ηγετών του Ινδικού Εθνικού Στρατού (INA) και ο αγώνας κατά τη διάρκεια της πολιορκίας της πόλης Ιμφάλ, όπου ο INA προκάλεσε σοβαρό πλήγμα στον βρετανικό στρατό, έδωσε στους ναύτες την βαθιά πεποίθηση ότι η ισχυρή βρετανική αυτοκρατορία δεν ήταν πια αήττητη.

Η εξέγερση ξεκίνησε στις 18 Φεβρουαρίου 1946, όταν 1100 ναυτικοί στο πολεμικό πλοίο Talwar σταμάτησαν τη δουλειά και κήρυξαν επίσημα το ξημέρωμα απεργία. Οι ναυτικοί εξέλεξαν ομόφωνα τον ναύτη επικοινωνίας Μ.Σ. Καν Πρόεδρο και τον υπαξιωματικό τηλεγραφητή Μαντάν Σινγκ Αντιπρόεδρο. Ο επικεφαλής ναύτης επικοινωνίας Μπέντι Μπασάντ Σινγκ, ο πλοίαρχος Σεν Γκούπτα-πρώτος υπαξιωματικός, ο πλοίαρχος Ναουάζ, ο ναυτικός Ασράφ Καν, ο Άμπλε Στόκερς Γκομέζ και ο Μοχάμαντ Χουσεΐν

εκλέχθηκαν επίσης στην κεντρική απεργιακή επιτροπή (ΚΑΕ). Η ΚΑΕ έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στον αγώνα τους—για την πλήρη πολιτική και κοινωνικοοικονομική απελευθέρωση.

Στο λιμάνι της Βομβάης, η εξέγερση εξαπλώθηκε γρήγορα σε 22 πλοία και στις ναυτικές βάσεις Castle Barracks και Fort Barracks. Οι απεργίες εξαπλώθηκαν σαν πυρκαγιά στις στρατιωτικές εγκαταστάσεις στις πόλεις Καρατσι, Μαντράς, Βισακαπατνάμ, Καλκούτα, Δελχί, Κοχίν, Τζαμναγκάρ και στα νησιά Ανταμάν, στις ακτές της Μέσης Ανατολής, στο Μπαχρέιν και το Άντεν. Μπόρεσαν να εξαπλωθούν σχεδόν και στα 70 πλοία και τις 20 παραθαλάσσιες εγκαταστάσεις, με πάνω από 30.000 ναύτες να συμμετέχουν ενεργά στην εξέγερση. Το επόμενο πρωί οι Ινδοί ναυτικοί κατέλαβαν στρατιωτικά οχήματα στα ναυπηγεία και τα κατεύθυναν στη Βομβάη, φωνάζοντας συνθήματα αλληλεγγύης στους κρατούμενους του INA και άλλα όπως το «Ινδουιστές και Μουσουλμάνοι μια γροθιά». Η ΚΕΑ εξέδωσε προκήρυξη που κατέληγε με το σύνθημα, «Ζήτω η αλληλεγγύη των εργαζομένων, των στρατιωτών, των μαθητών και των αγροτών. Ζήτω η επανάσταση».

Ένα μαζικό κύμα αλληλεγγύης σάρωσε την ενωμένη Ινδία υπέρ των απεργών ναυτικών. Το πρωί της 21ης Φεβρουαρίου 1946, Βρετανοί φρουροί άνοιξαν πυρ εναντίον των Ινδών ναυτικών στη βάση Castle Barracks κι αυτό μετέτρεψε την εξέγερση σε βίαιη ένοπλη εξέγερση.

Εκατοντάδες απεργοί σε πλοία, ορυχεία και παραλιακές στρατιωτικές εγκαταστάσεις στη Βομβάη διαδήλωσαν κοντά στον τερματικό σταθμό «Βικτώρια» των ινδικών σιδηροδρόμων. Όταν οι Βρετανοί διέταξαν τους Ινδούς στρατιώτες να πυροβολήσουν τους απεργούς ναυτικούς, εκείνοι αρνήθηκαν να πυροβολήσουν τους αδελφούς τους .

Στις 20 και 21 Φεβρουαρίου, οι απεργοί ναύτες κάλεσαν σε γενική απεργία, ένα κάλεσμα που βρήκε τεράστια ανταπόκριση. Τριακόσιες χιλιάδες εργαζόμενοι παράτησαν τα εργαλεία τους και βγήκαν στους δρόμους από εργοστάσια κλωστοϋφαντουργίας, μύλους, σιδηροδρόμους και άλλες βιομηχανίες στη Βομβάη και σε

πολλές άλλες πόλεις της χώρας. Στους δρόμους στήθηκαν οδοφράγματα κι έγιναν μάχες νεολαίας και εργατών με την αστυνομία και τον στρατό. Η απεργία αποτελούσε ευθεία πρόκληση απέναντι στις βρετανικές αρχές. Στην Καλκούτα βγήκαν στους δρόμους πάνω από 120.000 άνθρωποι και σε άλλες ινδικές πόλεις επίσης έγιναν παρομοίου μεγέθους απεργίες και διαδηλώσεις.

Η εξέγερση εξαπλώθηκε στα υπόλοιπα ινδικά στρατεύματα της βρετανικής εξουσίας. Περίπου 2000 άντρες στα Σώματα Επικοινωνίας του Βασιλικού Ινδικού Στρατού εξεγέρθηκαν κοντά στο Τζαμπάλπουρ. Σημειώθηκαν μικρές εξεγέρσεις των Ινδών πυροβολητών στο Μαντράς, των στρατιωτών επικοινωνίας στο Αλαχαμπάτ και του υπαλληλικού προσωπικού στο αρχηγείο στο Δελχί. Ινδοί αξιωματικοί της RIAF (βασιλική ινδική πολεμική αεροπορία) αρνήθηκαν να δεχτούν να πετάξουν βρετανικά αεροπλάνα για να επιτεθούν στους ναύτες και να βομβαρδίσουν τα πλοία τους. Κομμένοι κορμοί δέντρων έφραξαν τις σιδηροδρομικές γραμμές και τους δρόμους. Οι απεργίες της RIAF επεκτάθηκαν σε αεροπορικές βάσεις στο Αλαχαμπάτ, στο Μοριπούρ (Καράτσι), στο Ντουμ-Ντουμ (Καλκούτα), στο Παλάμ (Δελχί), στις πόλεις Κανπούρ, Πούνα, Βιζαγκαπατάμ, Καλάνγκ, Τσακλάλα (Ραουαλπίντι), Λαχόρη, Νεγκόμπο. Η απεργία εξαπλώθηκε επίσης στη Νοτιοανατολική Ασία όπου 4000 πιλότοι απέργησαν έπληξαν στην περιοχή Σελετάρ της Σιγκαπούρης.

Οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους, τα λιμάνια, τις ταχυδρομικές υπηρεσίες και άλλους τομείς ριζοσπαστικοποιήθηκαν και εντάχθηκαν στο απεργιακό κίνημα. Αυτό ήταν ένα σενάριο που οι Βρετανοί δεν περίμεναν ποτέ να αντιμετωπίσουν και ήταν αυτό το εργατικό κίνημα που τους ανάγκασε να υποχωρήσουν. Σε μια συνέντευξη που πραγματοποιήθηκε τον Μάρτιο του 1976, ο Κλίμεντ Άτλι, μεταπολεμικός Βρετανός πρωθυπουργός εκείνης της εποχής, θυμόταν την «ανταρσία των ναυτών που έκανε τους Βρετανούς να συνειδητοποιήσουν ότι οι ινδικές ένοπλες δυνάμεις δεν μπορούσαν πλέον να στηρίζουν τους Βρετανούς». Όταν ρωτήθηκε για το σε ποιον βαθμό η βρετανική απόφαση να παραιτηθούν οι Βρετανοί από την Ινδία επηρεάστηκε από τον Μαχάτμα Γκάντι και

το κίνημά του, τα χείλη του Άτλι σχημάτισαν ένα χαμόγελο περιφρόνησης και ψέλλισε αργά, "Ελάχιστα".

Ο Σερ Στάφορντ Κριπς στη συζήτηση στη Βρετανική Βουλή των Κοινοτήτων δήλωσε: "Οι Ινδοί του (Βασιλικού Ινδικού) Στρατού δεν υπακούουν στους Βρετανούς αξιωματικούς ... Υπό αυτές τις συνθήκες, εάν πρέπει να κυβερνήσουμε την Ινδία για μεγάλο χρονικό διάστημα, πρέπει να διατηρούμε έναν μόνιμο βρετανικό στρατό για μεγάλο χρονικό διάστημα σε μια τεράστια χώρα τετρακόσια εκατομμυρίων. Δεν έχουμε τέτοιο στρατό και τόσα χρήματα ...".

Στο Καράτσι, οι απεργοί ναύτες κατέλαβαν τα πολεμικά πλοία Hindustan και Bahadur που βρίσκονταν αγκυροβολημένα στο νησί Μανόρα. Στη συνέχεια οι ναυτικοί οργάνωσαν πορεία στους δρόμους του Καράτσι όπου μαζί τους ενώθηκαν και πολλοί κάτοικοι της πόλης. Ο διοικητής του βρετανικού στρατού στο Καράτσι έστειλε δύο διμοιρίες στρατιωτών της φυλής Baluch για την καταστολή της εξέγερσης. Οι Baluch αρνήθηκαν να πυροβολήσουν τους αδελφούς τους. Οι Βρετανοί κάλεσαν τότε τα "πιστά" στρατεύματά τους της φυλής Gorkha να καταστείλουν την εξέγερση. Οι Βρετανοί διοικητές συγκλονίστηκαν όταν ακόμη και οι στρατιώτες Gorkha αρνήθηκαν να πυροβολήσουν τους απεργούς ναύτες. Στη συνέχεια κλήθηκαν τα βρετανικά στρατεύματα που άρχισαν να πυροβολούν, με τους ναύτες στα πλοία να ανταποδίδουν. Οι πυροβολισμοί, οι επιθέσεις και οι αντεπιθέσεις συνεχίστηκαν για τέσσερις ώρες. Έξι από τους ναυτικούς σκοτώθηκαν, περισσότεροι από 30 τραυματίστηκαν. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις στο Καράτσι κάλεσαν γενική απεργία και ολόκληρη η πόλη κατέβασε ρολά. Περισσότεροι από 35.000 άνθρωποι, Ινδουιστές και μουσουλμάνοι διαδήλωσαν μαζικά στο Eidgah, παρά την τρομοκρατία, τη βία, τις συλλήψεις, το ξυλοφόρτωμα με γκλομπς και τις σφαίρες στο ψαχνό που τραυμάτισαν περισσότερους από 50 διαδηλωτές.

Καθώς ο Β Παγκόσμιος Πόλεμος έφτανε στο τέλος του, η Ινδία εισερχόταν σε μια περίοδο θυελλώδους αναζωπύρωσης του εργατικού κινήματος. Βιομηχανικές απεργίες σε όλες σχεδόν τις

μεγάλες πόλεις – τη Βομβάη, την Καλκούτα, το Αλαχαμπάντ, το Δελχί, το Μάντρας, τη Λαχόρη και το Καράτσι ξέσπασαν με μεγάλη ένταση. Η ινδική εργατική τάξη μπήκε ορμητικά και με θάρρος στη μάχη αψηφώντας την τρομερή κρατική καταπίεση, τις συλλήψεις, το ξύλο, ακόμα και τις σφαίρες, προβάλλοντας ως η αποφασιστική δύναμη στον αγώνα για απελευθέρωση. Προς τα τέλη του 1945, οι λιμενεργάτες της Βομβάης και της Καλκούτας αρνήθηκαν να φορτώσουν πλοία που πήγαιναν στην Ινδονησία με προμήθειες για τα στρατεύματα που είχαν στόχο να καταστείλουν τους απελευθερωτικούς αγώνες εκεί.

Στις αρχές του 1946, αυτό το κύμα απεργίας απέκτησε έναν ιδιαίτερα πολιτικό χαρακτήρα. Στις 24 Ιανουαρίου 1946, 175.000 κλωστοϋφαντουργικοί και βιομηχανικοί εργάτες απέργησαν στη Βομβάη για να διαμαρτυρηθούν για τον πυροβολισμό διαδηλωτών που γιόρταζαν τα γενέθλια του Σούμπχας Τσάντρα Μπος, αρχηγού της «Ελεύθερης Ινδικής Κυβέρνησης» και οργανωτή του Ινδικού Εθνικού Στρατού. Οι απεργίες των εργατών των σιδηροδρόμων και μια σειρά μαθητικών διαδηλώσεων σε ολόκληρη την Ινδία προκάλεσαν την αύξηση της μαχητικότητας και την κινητοποίηση μεγάλων τμημάτων του ινδικού προλεταριάτου σε άλλους τομείς της βιομηχανίας και των υπηρεσιών. Σε όλες αυτές τις διαδηλώσεις το φλογερό σύνθημα που ενέπνεε τις μάζες «Ζήτω η Επανάσταση!» ακουγόταν ξανά και ξανά σε όλη την ενωμένη Ινδία.

Τα τελευταία χρόνια της αποικιακής κυριαρχίας σημειώθηκε επίσης μια εντυπωσιακή αύξηση των οικονομικών απεργιών σε όλη τη χώρα – η πανινδική απεργία όλων των υπαλλήλων σε Ταχυδρομεία και Τηλεγράφους ήταν η πιο σημαντική. Τα συσσωρευμένα οικονομικά προβλήματα κατά τη διάρκεια του πολέμου, σε συνδυασμό με τις υψηλές τιμές, την έλλειψη τροφίμων και άλλων βασικών αγαθών και την πτώση των πραγματικών μισθών, οδήγησαν την εργατική τάξη στα όρια της ανοχής της. Εν αναμονή της ελευθερίας τους, οι προσδοκίες τους είχαν εκτοξευτεί στον ουρανό. Οι άνθρωποι αντιλαμβάνονταν την Ανεξαρτησία ως τέλος στη δυστυχία τους. Οι εργαζόμενοι τώρα αγωνίζονταν για όσα ήλπιζαν ότι η ελευθερία θα τους εξασφάλιζε

ως δίκαια.

Αποτέλεσε ειρωνεία της ιστορίας ότι το Κογκρέσο (κόμμα του Γκάντι, στΜ) και η Μουσουλμανική Ένωση, ορκισμένοι αντίπαλοι μεταξύ τους, καταδίκασαν κι οι δυο την εξέγερση του Βασιλικού Ινδικού Πολεμικού Ναυτικού. Αυτοί οι ηγέτες των ντόπιων αστικών τάξεων καταδίκασαν τους απεργούς ναύτες και εργάτες. Ο Μαχάτμα Γκάντι εξέδωσε δήλωση κριτικής στους εξεγερμένους. Η Μουσουλμανική Ένωση αποκήρυξε επίσης τους απεργούς υποστηρίζοντας ότι «οι αναταραχές στους δρόμους δεν ήταν ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισης των προβλημάτων και ότι η διαμαρτυρία πρέπει να γίνεται μόνο με συνταγματικές μεθόδους». Ο Βαλαμπχάι Πατέλ ζήτησε από τους ναυτικούς να παραδοθούν και κάλεσε τον αντιπρόεδρο της ΚΕΑ των ναυτικών, τον υπαξιωματικό Μαντάν Σίνγκ σε ένα διαμέρισμα στη Βομβάη και κυριολεκτικά του ούρλιαζε ζητώντας του να σαμποτάρει την εξέγερση. Ο Νεχρού, ο οποίος δεν ήθελε να μείνει πίσω από τον Πατέλ, σε μια άλλη συνάντηση με τον Μαντάν, συμβούλεψε αυτόν και τους συντρόφους του να παραδοθούν και να δώσουν τέλος στην επανάσταση του ναυτικού. Ο Νεχρού πραγματοποίησε ακόμη και συνέντευξη Τύπου για να επιπλήξει τους εξεγερμένους ναυτικούς.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ινδίας βρισκόταν σε δίλημμα λόγω των προβληματικών ιδεολογικών αντιλήψεων των ηγετών του. Αφενός, το ΚΚΙ ήθελε να «είναι με τον λαό», προκειμένου να αποκαταστήσει κάποια από την αξιοπιστία του που χάθηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου, όταν το κόμμα υποστήριζε απροκάλυπτα τις βρετανικές δυνάμεις στο όνομα του «λαϊκού πολέμου». Η βάση του ΚΚΙ, και ιδιαίτερα οι μαθητές, συμμετείχε με ενθουσιασμό στις εξεγέρσεις στη Βομβάη και στην Καλκούτα. Τελικά, αυτή η αντίφαση στην πολιτική οδήγησε στην αρχή της διάσπασης του ΚΚΙ μετά τις διαφορές που προέκυψαν μεταξύ των δύο κύριων ηγετών του, Μπχαλτσάντρα Τρίμπακ Ραναντιβέ και Π.Σ. Τζόσι.

Ο Ραναντιβέ ήταν ο βασικός συνδικαλιστικός ηγέτης του κόμματος και ως εκ τούτου ήταν ενεργός στην απεργιακή δράση και επηρεάστηκε βαθιά από την εξέγερση. Ήθελε το κόμμα να αναλάβει την ηγεσία του επαναστατικού κινήματος. Από την άλλη μεριά ο

Τζόσι, γενικός γραμματέας του ΚΚΙ εκείνον τον καιρό ήταν πιο δεκτικός στις οδηγίες της Μόσχας υπό τον Στάλιν. Ωστόσο, στο δεύτερο συνέδριο του Κόμματος που πραγματοποιήθηκε στην Καλκούτα το Φεβρουάριο του 1948, το κόμμα εξέλεξε τον Ραναντιβέ στη θέση του Π.Σ. Τζόσι ως γενικό γραμματέα του ΚΚΙ. Αλλά το 1950 ο Ραναντιβέ καθαιρέθηκε και αποκηρύχθηκε από το κόμμα ως «αριστερός οπορτουνιστής». Η διάσπαση τελικά έγινε το 1964 και δύο κόμματα που προέκυψαν ήταν το ΚΚΙ και το ΚΚΙ (Μ) (Μαρξιστικό, στΜ) . Ο Ραναντιβέ ήταν ο ιδρυτής και ηγέτης του ΚΚΙ (Μ) που έγινε το μεγαλύτερο κομμουνιστικό κόμμα στην Ινδία.

Η προδοσία της πολιτικής ηγεσίας άφησε τελικά το κίνημα ανοργάνωτο και οδήγησε στην υποχώρησή του. Στις 24 Φεβρουαρίου 1946, λευκές σημαίες ανυψώθηκαν από τα καταστρώματα όλων των πλοίων για να ανακοινώσουν την παράδοσή τους. Στην τελευταία συνεδρίασή της, η ΚΕΑ πέρασε ένα ψήφισμα που δήλωνε: “Η εξέγερσή μας ήταν ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός για τις ζωές του λαού μας. Για πρώτη φορά, το αίμα των εργατών, ένστολων και μη, χύθηκε στην ίδια κατεύθυνση για μια κοινή υπόθεση. Εμείς οι ένστολοι εργάτες δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ αυτό. Γνωρίζουμε επίσης ότι εσείς, οι προλεταριακοί μας αδελφοί και αδελφές μας δεν θα το ξεχάσετε ποτέ αυτό. Οι επόμενες γενιές, μαθαίνοντας τα διδάγματα της εξέγερσης, θα πετύχουν αυτά που δεν μπορέσαμε να επιτύχουμε. Ζήτω οι εργατικές μάζες. Ζήτω η Επανάσταση “.

Αν υπήρχε ένα επαναστατικό κόμμα με στελέχη σφυρηλατημένα στις βασικές αρχές του μαρξισμού, θα μπορούσε να δώσει προοπτική στους ναυτικούς, τους στρατιώτες και τα εκατομμύρια των εργαζομένων που βγήκαν στους δρόμους της ενωμένης Ινδίας. Εργατικά συμβούλια θα μπορούσαν κάλλιστα να δημιουργηθούν στη Βομβάη, τη Λαχόρη, την Καλκούτα, το Καρατσι, το Αλαχαμπάντ, το Πεσαουάρ, το Μαντράς, το Κανπούρ, το Δελχί και πολλές άλλες μεγάλες μητροπόλεις. Δυστυχώς, λόγω του εγκληματικού ρόλου που διαδραμάτισε η Κομιντέρν και η ηγεσία του ΚΚΙ με την καταστροφική πολιτική δημιουργίας «Λαϊκών Μετώπων» με την

«προοδευτική αστική τάξη» του Κονγκρέσου και της Μουσουλμανικής Ένωσης, χάθηκε μια ιστορική ευκαιρία. Παρά το σιγοντάρισμα στους Βρετανούς, υποστηρίζοντας τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όταν ήλθε η ώρα για τη μεταβίβαση της εξουσίας, ο βρετανικός ιμπεριαλισμός προτίμησε να επιλέξει τα αστικά κόμματα, το Κονγκρέσο και τη Μουσουλμανική Ένωση, καθώς ήθελαν να διασφαλίσουν τη συνέχεια της καπιταλιστικής λεηλασίας.

Η νίκη της επανάστασης του 1946 θα μπορούσε να αλλάξει την πορεία της ιστορίας. Το ανερχόμενο μαζικό κίνημα ούτε θα σταματούσε στο στάδιο της εθνικής ανεξαρτησίας ούτε θα δεχόταν την καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση. Οι τραγικές γενοκτονίες και τα αλλεπάλληλα θρησκευτικά και σεχταριστικά μίση, τα οποία έπνιξαν κυρίως τις περιοχές της Πουντζάμπ και της Βεγγάλης στο αθώο ανθρώπινο αίμα κατά τη διάρκεια του καυτού, υγρού και αποπνικτικού καλοκαιριού του 1947, εξακολουθούν να ξεσκίζουν τον κοινωνικό ιστό της νότιας Ασίας. Αυτά δεν θα είχαν ποτέ συμβεί. Ο ενωμένος ταξικός αγώνας θα είχε προχωρήσει προς τα εμπρός για τον κοινωνικοοικονομικό μετασχηματισμό μέσω της σοσιαλιστικής επανάστασης. Με την επαναστατική καταιγίδα να σαρώνει την Κίνα και το μεγαλύτερο μέρος της Ανατολής, εκείνη την εποχή, μια επαναστατική νίκη στην ενωμένη ινδική υποήπειρο θα γινόταν ο προπομπός της κόκκινης αυγής που θα άναβε φωτιά στην ασιατική ήπειρο. Με την ανατροπή του καπιταλισμού και το τσάκισμα των δαγκανών της ιμπεριαλιστικής καταπίεσης και λεηλασίας, θα εκδηλώνονταν επαναστατικές διεργασίες σε παγκόσμια κλίμακα που θα έκαναν πιο ορατό το πεπρωμένο της ανθρώπινης απελευθέρωσης.

<http://www.internationalviewpoint.org/spip.php?article5950>

Μετάφραση Αλέξης Λιοσάτος